

UZASADNIENIE

Stan faktyczny

W dniu 20 października 2015 roku miała miejsce kolizja drogowa, w wyniku której uszkodzony został pojazd należący do M. L. i W. P..

(niesporne)

Poszkodowani skorzystali z usługi holowania uszkodzonego pojazdu świadczonej przez powoda w stawce 5 złotych za kilometr.

(niesporne)

W dniu 23 października 2015 roku poszkodowani zawarli z powodem umowę najmu pojazdu zastępczego klasy B, ustalając stawkę czynszu najmu na kwotę 130 złotych netto dziennie.

Dowód: umowa (k. 19-20)

cennik (k. 21-22)

Umówiona stawka czynszu najmu była rynkowa. Stawka za holowanie była rynkowa.

Dowód: cennik konkurencyjnej wypożyczalni (k. 28-30)

faktury innych klientów (k. 31, 33, 35, 37, 39, 41, 43)

decyzje innych ubezpieczycieli (k. 32, 34, 38, 40, 42, 44-45)

decyzja strony pozwanej w innej sprawie (k. 36)

Wiadomością mailową z dnia 23 października 2015 roku skierowaną do powoda strona pozwana oświadczyła, iż „należy od dnia jutrzejszego wynająć pojazd w wypożyczalni współpracującej. (...) pokryje koszty tylko do wysokości stawki w wypożyczalni współpracującej”.

Dowód: wydruk wiadomości mailowej (k. 59)

wydruk załącznika wiadomości (k. 60)

Strona pozwana uznała uszkodzenie pojazdu za szkodę całkowitą i wypłaciła z tego tytułu kwotę 2.800 złotych.

Przelew bankowy zlecono w dniu 5 listopada 2015 roku.

Poszkodowani otrzymali przelew w dniu 6 listopada 2015 roku.

Dowód: potwierdzenie przelewu (k. 24)

pismo z dnia 4 listopada 2016 roku (k. 62)

potwierdzenie przelewu (k. 63)

Najem trwał do 9 listopada 2015 roku.

Dowód: protokół odbioru (k. 23)

W dniu 8 listopada 2016 roku powód wystawił fakturę VAT obejmującą usługę holowania w kwocie 984 złote brutto oraz najem pojazdu zastępczego w kwocie 2.718,30 złotych.

Dowód: faktura (k. 25)

Tego samego dnia poszkodowani zawarli z powodem umowę przelewu wierzytelności.

Dowód: umowa przelewu (k. 46)

Pismem z dnia 21 listopada 2016 roku strona pozwana zakwestionowała swoją odpowiedzialność za część kosztów holowania oraz część kosztu najmu pojazdu zastępczego.

Dowód: pismo (k. 26)

faktura z adnotacjami (k. 27)

Ocena dowodów

I.

W niniejszej sprawie żadna ze stron nie wносиła o dowód z opinii biegłego. Kwestię rynkowego lub nierynkowego charakteru wydatku na najem pojazdu zastępczego oraz holowanie Sąd rozstrzygnąć w oparciu o dokumenty przedłożone przez strony (o czym szerzej w punkcie II rozważań prawnych).

II.

Nie było podstaw do przeprowadzenia dowodu z zeznań poszkodowanego W. P.. Strona pozwana zabiegała o ten dowód dla wykazania, iż otrzymał on pismo „z informacją w zakresie możliwości wynajmu pojazdu zastępczego w wypożyczalni współpracującej z pozwanym” (k. 55). To, że poszkodowany otrzymał takie pismo nie zostało zakwestionowane przez powoda. W piśmie procesowym z dnia 12 czerwca 2017 roku powód szeroko odniósł się do tego zagadnienia, kwestionując jednak tylko to, by pismo z dnia 23 października 2015 roku stanowiło ofertę oraz zarzucając nieporównywalność usług. Sąd okoliczność ujętą w tezie dowodowej uznał Sąd za milcząco przyznaną.

III.

Nie było podstaw do przeprowadzania dowodu z zeznań świadka A. Ś.. Teza dowodowa odnośnie tego świadka była precyzowana w piśmie procesowym z dnia 12 czerwca 2017 roku (k. 80). Strona pozwana wносиła tam by świadka słuchać dla potwierdzenia 1) „dokonanych przez świadka czynności w toku postępowania likwidacyjnego”, 2) „wykazania uzasadnienia dla stanowiska o odmowie wypłaty świadczenia”.

Tak sformułowany wniosek nie miał istotnego znaczenia dla sprawy.

Uzasadnienie sprzeciwu nie zawierało żadnych twierdzeń na temat „dokonanych przez świadka czynności w postępowaniu likwidacyjnym” i ich znaczenia dla zakresu obowiązku odszkodowawczego. Tym bardziej (wobec niewyrażenia twierdzeń o istotnych w sprawie faktach) nie mogło dojść do zawiązania pomiędzy stroną sprawy sporu co do faktów w tym zakresie. Słuchanie świadka tylko po to, by opowiedział on sądowi o przebiegu postępowania likwidacyjnego nie ma sensu i byłoby marnowaniem czasu i sił (w szczególności czasu i sił świadka oraz strony przeciwnej). Świadomość tego wydaje się mieć także pełnomocnik strony pozwanej, skoro – mimo złożonych wniosków o dowody osobowe – nie stawił się na termin rozprawy.

Podobnie nie miał znaczenia dla sprawy wniosek o przesłuchanie świadka A. Ś. w zakresie, w jakim zmierzał do „wykazania uzasadnienia dla stanowiska o odmowie wypłaty świadczenia”. To, dlaczego strona pozwana odmówiła wypłaty świadczenia, zostało wyrażone w piśmie z dnia 26 listopada 2016 roku. W niniejszej sprawie żadna ze stron nie twierdziła, iżby zaprezentowane tam uzasadnienie odmowy było pozorne, a więc by rzeczywiste przyczyny odmowy

były inne. Kwestią wymagającą rozstrzygnięcia było jedynie to, czy prezentowane tam przyczyny odmowy są trafne w świetle przepisów obowiązującego prawa i warunków rynkowych panujących w istotnym dla sprawy okresie.

IV.

Sąd oddalił także wniosek o przesłuchanie świadka M. L.. Subiektywne „przyczyny dla której zdecydowała się skorzystać z usług powodowej firmy” (k. 83) nie są istotne dla sprawy. W sprawie miało znaczenie, czy poszkodowani skorzystali z usług dostępnych na rynku i mających (gdy chodzi o cenę) rynkowy charakter. Jeśli okoliczność tę uznać za potwierdzoną, to inne przyczyny decyzji poszkodowanych nie mają znaczenia dla sprawy.

Ocena prawna

I.

Powód – nabywca wierzytelności – dochodził odszkodowania będącego rekompensatą za najem samochodu (część niewypłacona) oraz koszt holowania (część niewypłacona). Strona pozwana, nie kwestionując świadczenia tych usług i powstałego w związku z tym zadłużenia poszkodowanych, sformułowała trojaki rodzaj zarzuty.

II.

Nietrafny był zarzut rzekomego wygórowania umówionej stawki. Zarzut ten nie był nakierowany na wykazanie, że umówiona stawka abstrahowała od warunków rynkowych ale na próbie wykazania, że poszkodowani mieli stworzoną – przez samego ubezpieczyciela – możliwości skorzystania z tzw. wypożyczalni współpracującej oferującej pojazdy zastępcze taniej.

To, że stawka czynszu najmu w kwocie 130 złotych netto dziennie była rynkowa, zostało wykazane przez powoda przedłożonymi wraz z pozwem dokumentami, a to cennikiem konkurencyjnej wypożyczalni, która stosuje stawkę wyższą (k. 28-30), fakturami obrazującymi, jakie stawki stosował w relacjach z innymi klientami (k. k. 31, 33, 35, 37, 39, 41, 43), decyzjami ubezpieczycieli, w których taką stawkę akceptowali (k. k. 32, 34, 38, 40, 42, 44-45), a nawet decyzją samej strony pozwanej w innej sprawie (k. 36). Umówiona z poszkodowanymi stawka była więc rynkowa, co przesądza o odpowiedzialności odszkodowawczej strony pozwanej za zrekompensowanie tego wydatku. Zakres odpowiedzialności odszkodowawczej wyznaczany jest bowiem regułą typowego związku przyczynowego. Poczynienie przez poszkodowanego wydatku mającego odwrócić skutki wypadku, a mającego rynkowy charakter, mieści się w granicach normalnego związku przyczynowego (art. 361 § 1 k.c.).

Dla jasności należy wskazać, że pismo z dnia 23 października 2015 roku zawierało treść, która nie mogła rzutować na prawa i obowiązki stron. Dosłowna treść tego pisma sugeruje jakoby ubezpieczyciel chciał decydować, z usług której wypożyczalni poszkodowani mają korzystać. Tymczasem obowiązkiem ubezpieczyciela jest wyłącznie świadczenie w pieniądzu (art. 805 k.c.). To poszkodowany ma możliwości wyboru, z czyich usług skorzysta celem naprawienia szkody w naturze. Dopóki jego wybór znajduje oparcie w warunkach rynkowych (odpowiada warunkom rynkowym), to nie tylko nie można pozbawiać go tego wyboru ale i sugerować, że odpowiedzialność ubezpieczyciela nie obejmuje zrekompensowania tak poczynionego wydatku.

Co więcej, w ostatnim piśmie procesowym pełnomocnik powoda przedstawił dowody (k. 86-95), wskazujące, iż tzw. wypożyczalnie współpracujące w stosowanych przez siebie warunkach umów zastrzegają szereg kar umownych, a więc wymagają zaakceptowania postanowień umownych odrywających odpowiedzialność najemcy od rzeczywistej szkody. Tym samym warunki, na jakich może nastąpić najem pojazdu w tzw. wypożyczalniach współpracujących są niekorzystne dla klienta i nie są analogiczne do warunków usługi świadczonej przez powoda, jak też sytuacji, w której właściciel korzysta z własnego pojazdu.

III.

Nietrafny był zarzut zbyt długiego okresu najmu. Strona pozwana powoływała się na fakt, iż wypłata odszkodowania nastąpiła 5 listopada. W swej argumentacji strona pozwana pominęła jednak, że wypłata odszkodowania nastąpiła w ramach tzw. szkody całkowitej. Poszkodowani, mimo otrzymania odszkodowania, nie dysponowali więc nowym sprawnym pojazdem. Trzy lub cztery dni dalszego najmu jest w pełni uzasadnione bowiem każdy poszkodowany – po otrzymaniu odszkodowania liczonego w ramach szkody całkowitej – musi poświęcić pewien czas na pozyskanie nowego własnego pojazdu.

IV.

Nietrafny był zarzut zawyżenia kosztów holowania. Zarzut ten był w istocie pozorny. Nie został poparty żadną argumentacją, w szczególności strona pozwana nie wskazała gdzie poszkodowani mogliby skorzystać usługi holowania taniej.

Co więcej, jest dla sądu zrozumiałe, że poszkodowani – w sytuacji dla nich przymusowej, jaką jest uczestnictwo w kolizji drogowej – zdecydowali się na skorzystanie z całego kompleksu usług świadczonych przez powoda, w tym usługi holowania.

V.

Wobec powyższego Sąd uznał powództwo za zasadne w całości.

VI.

O kosztach orzeczono zgodnie z art. 98 k.p.c.

Na koszty te złożyła się opłata sądowa od pozwu (88 zł), opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł) oraz wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w stawce ryczałtowej (900 zł).